

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **P. L.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem: X
zastoupen Mgr. Marinou Musilovou, advokátkou
Sukova 49/4, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2024, č. j. MV-9504-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce pobýval v Česku na základě tzv. fikce pobytu, která vznikla v souvislosti s jeho žádostí o pobytové oprávnění. Podal ovšem v době trvání této fikce další žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Správní orgány řízení o této žádosti zastavily, protože ji žalobce nemohl v dané době podat. Podle soudu rozhodly po právu.

II. Rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce pobýval v Česku na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *studia* vydaného s platností do 31. 8. 2022 (na základě jeho první žádosti o pobytové oprávnění). Původně studoval program *Chemie pro medicínské aplikace* na Fakultě informačních technologií Vysokého učení technického. Toto studium mu ale škola dne 22. 8. 2022 ukončila, protože nezískal dostatečný počet kreditů. Jednalo se přitom již o druhé studium totožného programu. Toho dřívějšího žalobce v srpnu 2020 zanechal.
3. Dne 17. 8. 2022 žalobce podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky („OAMP“) žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu („druhá žádost“). Tentokrát ale za účelem *ostatní/jiné*, tj. studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobce chtěl v Česku absolvovat denní studium anglického jazyka. Organizovala ho společnost *Go Study group jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky s. r. o.* („Go Study“) ve školním roce 2022/2023 – konkrétně od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023.
4. V průběhu řízení o druhé žádosti žalobce dne 28. 8. 2023 podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia („třetí žádost“). Týkala se studia na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně (bakalářský studijní program *Čínská studia*), na které univerzita žalobce v meziobdobí přijala.
5. OAMP ovšem řízení o této žádosti zastavil rozhodnutím ze dne 24. 11. 2023, č. j. OAM-35767-10/DP-2023 („rozhodnutí OAMP“). Žalobce nebyl k podání této žádosti oprávněn [§ 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Podal totiž žádost o vydání povolení dlouhodobému pobytu za stejným účelem, za kterým měl již své poslední (dosavadní) povolení k dlouhodobému pobytu. Nešlo o žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za dosavadním účelem. I pokud by jí byla, pak ji žalobce nepodal v době podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy nejméně 120 dnů před skončením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které platilo do 31. 8. 2022.
6. Žalobce se proti rozhodnutí OAMP odvolal. Žalovaná ovšem rozhodnutím ze dne 28. 2. 2024, č. j. MV-9504-4/SO-2024 („rozhodnutí žalované“), jeho odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí OAMP. Kromě důvodů uvedených OAMP vysvětlovala, že by žalobce mohl třetí žádost podat pouze v případě, pokud by byl v době podání žádosti držitelem průkazu o povolení k pobytu za účelem *ostatní/jiné*. To se však nestalo. Žalobce tu v době podání třetí žádosti pobýval na základě tzv. fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění založené na základě § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
7. Tato fikce sice vznikla podáním druhé žádosti, ale jednalo se o fikci platnosti jeho dřívějšího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia platného do 31. 8. 2022. Třetí žádost proto není (1) řádnou žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než který byl účastníku řízení povolen, není (2) včasnou žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ani není (3) žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podanou v době pobytu na základě dlouhodobého víza. Žalobce tedy opravdu nebyl k podání třetí žádosti oprávněn.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalované

8. Žalobce namítá, že neměl jinou možnost než postupovat, jak postupoval. V době podání třetí žádosti totiž čekal na rozhodnutí o jeho druhé žádosti, které nabylo právní moci až po

podání třetí žádosti. Musel by jinak přerušit nebo ukončit studium na filozofické fakultě. Žalobce podal třetí žádost jako novou žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Nemohl svou druhou žádost přehlížet a žádat jen o prodloužení pobytu za účelem studia. Nové vysokoškolské studium totiž nenavazovalo na původní. S roční přestávkou se na další studium připravoval na jazykové škole. Tento důvod není studiem pro účely povolení pobytu, ale tzv. jiným účelem. Žalobce byl navíc v legitimním očekávání, že o jeho druhé žádosti OAMP rozhodne kladně, protože tak postupoval v jiných případech. Toto legitimní očekávání žalobce potvrdil Krajský soud v Brně, který zrušil negativní rozhodnutí OAMP a žalované o jeho druhé žádosti (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2024, č. j. 41 A 21/2023-36).

9. Pokud by žalobce podal žádost o prodloužení pobytu za účelem studia, správní orgán by mu (vedle nedodržení lhůty) naopak „vyčetl“, že nedodržel účel původního dlouhodobého pobytu po celou dobu povolení, tedy že nestudoval na vysoké škole po celou dobu jeho platnosti, ale studoval několik měsíců jazykovou školu. Tomu se snažil žalobce zabránit, snažil se vyhovět zákonným požadavkům i výkladu správního orgánu. Proto je způsob, který žalobce zvolil, jediný správný. Žalovaný nesprávně vyhodnotil obsah třetí žádosti.
10. Celou situaci zavinil OAMP tím, že o druhé žádosti nerozhodl věcně správně a v zákonných lhůtách. Žalobce podal druhou žádost dne 17. 8. 2022. Zákonné lhůty pro rozhodnutí o žádosti uplynuly dne 15. 11. 2022 (90 dnů), příp. 15. 12. 2022 (120 dnů). V uvedených lhůtách ani přes dotazy na stav řízení ze strany žalobce, OAMP nerozhodl (rozhodl až v půlce června 2023, žalobce se odvolal a žalovaná vydala rozhodnutí, které pak zrušil krajský soud, na konci září 2023). Kdyby OAMP rozhodl ve lhůtách, žalovaná mohla včas napravit jeho nesprávné rozhodnutí. A žalobce by se pak nedostal do této situace. Bylo by jasné, že žádá o změnu účelu dlouhodobého pobytu, tedy z účelu *ostatní/jiné na studium*, a že ji žádá v době a místě podle zákona. Vzhledem k tomu, že OAMP nerozhodl o druhé žádosti správně a v zákonné lhůtě, nemůže žalobci klást za vinu, že třetí podal a tvrdit, že k tomu nebyl oprávněn.
11. OAMP a žalovaná využívají znění zákona k tomu, aby mohly zastavovat řízení o žádostech bez věcného projednání pouze pro nesplnění formálních podmínek podání takové žádosti. Místo věcného posouzení řízení o žádosti zastavují buď z důvodu, že ji žadatel nepodal v řádnou dobu či na řádném místě. Stát by měl nastavit jednotná pravidla pro pobytová oprávnění a u žádostí posoudit splnění těchto pravidel. Ne hledat způsoby, jak řízení zastavit pro nesplnění formálních požadavků. Ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jak jej vykládá žalovaná, takové pravidlo nepředstavuje. Mělo by se aplikovat např. na situaci, ve které žadatel podá žádost zcela mimo lhůty, bez běhu fikce. Ne tedy v době, kdy se rozhoduje teprve o jeho předchozí žádosti a existují průtahy v rozhodování způsobené správními orgány. Žalovaný navíc zcela pominul dovětek daného ustanovení („to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat“), které by mělo mířit právě na situace, ve kterých ještě není rozhodnuto o předchozí žádosti.
12. Měl-li OAMP a žalovaná za to, že rozhodnutí o druhé žádosti je podstatné pro posouzení, zda žalobce podal třetí žádost včas (proto by měl mít vyřešené, zda jde o novou žádost či o žádost o prodloužení pobytu za účelem studia), měl řízení o třetí přerušit do doby, než bude jasné, jak rozhodne o druhé žádosti.

13. Žalovaná ani OAMP nezohlednily dopad svého postupu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce studuje v České republice, pobývá tu již šest a půl let. Má tu veškeré zázemí. Formalistickým přístupem žalované a OAMP bude muset Česko opustit bez reálné možnosti se vrátit zpět a pokračovat ve studiu. Za první ročník studia žalobce uhradil 42 000 Kč, znamenalo by tedy velkou finanční ztrátu.
14. **Žalovaná** v reakci na žalobu uvádí, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůta pořádková a její případné nedodržení nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žalobce se mohl bránit na základě nástrojů na ochranu proti nečinnosti.
15. Žalobce podal druhou žádost dne 17. 8. 2022. Dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bylo platné do 31. 8. 2022. I kdyby tedy OAMP druhou žádost zamítl v zákonné lhůtě, žalobce by beztak svou třetí žádost ze dne 28. 8. 2023 podával po uplynutí platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. I tak by tedy nebyl oprávněn takovou žádost podat, protože by v té době pobýval na území na základě fikce platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Nesplnil by tedy podmínky § 47 zákona o pobytu cizinců pro včasné podání žádosti.
16. Smyslem fikce povoleného pobytu je ochrana cizince po dobu, po kterou se rozhoduje o jeho žádosti, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat v Česku. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti. Není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních. Pokud by samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl. V průběhu trvání fikce povoleného pobytu, tj. v době řízení o druhé žádosti, nebylo možné tuto fikci považovat za stále trvající pobytové oprávnění, z něhož by se dalo požádat o vydání dalšího povolení. Při takovém výkladu by totiž stanovení lhůt v § 47 zákona o pobytu cizinců ztrácelo smysl. Správní orgány tedy správně postupovaly podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
17. K námitce žalobce, že OAMP měl řízení o třetí žádosti přerušit do doby, než rozhodne o druhé žádosti, žalovaná uvádí, že by přerušení řízení bylo bezpředmětné. Jakékoli rozhodnutí o druhé žádosti neplnilo úlohu předběžné otázky ve vztahu k posouzení, zda žalobce podal třetí žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Toto posouzení musel OAMP učinit ve vztahu k době podání žádosti, nikoli k době, kdy o žádosti rozhodoval. Pozdější vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné* by nemohlo mít na toto posouzení vliv. Tím žalovaná nezpochybňuje, že pokud žalobce povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné* na základě druhé žádosti získá, pak se situace změní a žalobce bude (ovšem až následně) moci žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podat.
18. K námitce nepřiměřenosti napadeného usnesení do soukromého a rodinného života žalovaná uvádí, že se kvůli zastavení řízení o žádosti žalobce meritorně nerozhodovalo. Správní orgány proto nemusely posuzovat přiměřenost vůči soukromému a rodinnému životu žalobce.

IV. Hodnocení soudu

19. Žaloba *není důvodná*.
20. Soud se plně ztotožňuje s argumenty, které ve svém vyjádření uvedla žalovaná. Rozhodování o žádostech o povolení k pobytu musí mít určitou logickou posloupnost. Hlavní je, že žalobce podal třetí žádost v době, kdy tu pobýval na základě tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že pokud doba platnosti

povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, pak se považuje povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem dobře zná princip „z fikce není pobyt“. Na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců totiž nelze rozhodovat v dalších řízeních (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 54/2018-27).

21. Jak totiž Nejvyšší správní soud vysvětlil v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19 (bod 17 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44), pokud podání žádosti o pobytové oprávnění podmiňuje platné povolení k dlouhodobému pobytu, což je i tento případ, pak je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu. Proto nelze po tuto dobu o splnění podmínky povoleného dlouhodobého pobytu hovořit. Opačný výklad by vedl k možnosti účelově podávat opakované žádosti, což by znamenalo nikdy nekončící fikci oprávněného pobytu a v nejzazším případě i nemožnost kohokoliv vyhostit.
22. Pokud proto cizinec podává žádost o pobytové oprávnění tzv. „z fikce“, pak ji podává v době, kdy k tomu není oprávněn. Jde tedy přesně o případ, na který dopadá § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle něj se řízení o žádosti zastaví, jestliže cizinec podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu právě v době, kdy k tomu není oprávněn. Řízení se nezastaví, jen pokud se o dříve podané žádosti rozhoduje poté, co začala běžet lhůta, v níž už cizinec mohl tuto žádost podat.
23. V některých případech to může vést k jisté tvrdosti vůči dotčenému cizinci (zejména tam, kde se poměry cizince změní v době trvání fikce oprávněného pobytu). Nicméně obava z řetězení žádostí o pobytové oprávnění a nekončící fikce oprávněného pobytu cizince nad touto tvrdostí podle Nejvyššího správního soudu převáží. Uvedenému výkladu nasvědčuje, že § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců váže vznik fikce povolení k pobytu na podání žádosti v příslušné lhůtě podle § 47 odst. 1 téhož zákona. Pokud by fikce pobytu byla na roveň povolení k dlouhodobému pobytu, nebylo by možné určit začátek ani konec běhu takové lhůty, neboť by se odvíjely od konce správního řízení o předešlé žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
24. Lze shrnout, že fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců není skutečným povolením k pobytu. Takový pobyt na území – ač oprávněný – není kvalitativně totožný se povolením k dlouhodobému pobytu. Jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního „zacyklení“ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017-32). Jak trefně uvádí žalovaná a jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018 č. j. 1 Azs 268/2017-22, smyslem fikce povoleného pobytu je opravdu jen ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních.
25. Žalobce tedy v době, kdy třetí žádost podal, skutečně nemohl tuto žádost podat. Podával ji totiž tzv. „z fikce“. Tedy neoprávněně. Konkrétní časová souslednost všech jeho žádostí na nutnosti lpět na tomto principu nic nemění. Žalovaná má pravdu, že by žalobce mohl

v konkrétních okolnostech této věci třetí žádost podat až poté, co by mu OAMP vydal povolení k pobytu na základě druhé žádosti (tato eventualita je tu stále ve hře). Předtím to možné nebylo a není.

26. Žalovaná i OAMP tedy správně vyložily a použily § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, na jehož základě zastavily řízení o třetí žádosti. Dané ustanovení neumožňuje výklad zastávaný žalobcem, podle kterého by se mělo použít, jen pokud žadatel podá žádost zcela mimo lhůty, bez běhu fikce. Nemělo by se tedy podle žalobce použít v době, kdy se rozhoduje teprve o jeho předchozí žádosti a jsou tu průtahy v rozhodování způsobené správními orgány. Takový výklad ze zákona o pobytu cizinců neplyne. Odporovalo by to výkladu Nejvyššího správního soudu, který (tvrď) předchází řetězení pobytových žádostí.
27. Věta za středníkem v § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle které se řízení o neoprávněně podané žádosti nezastaví, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat, se týká něčeho jiného. Zde se neuplatní. Míří na situace, pokud by žalobce například podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení dlouhodobému pobytu 150 dnů před jejím uplynutím. Podle § 47 odst. 1 je totiž možné takovou žádost podat nejdříve 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Jestliže by řízení ovšem dospělo do fáze, že už by zbývalo 120 dní a méně z platnosti původního povolení, pak by se toto řízení již logicky nemuselo zastavit. To však není tento případ. V této věci se uplatní věta před středníkem § 169r odst. 1 písm. d) – žalobce nemohl podat třetí žádost tzv. „z fikce“.
28. Žalovaná má pak také pravdu, že na zákonnost rozhodnutí správních orgánů nemá vliv, zda řízení o druhé žádosti stíhaly průtahy. Plyne to z dlouhodobě ustálené judikatury správních soudů (žalovaná správně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 9 Af 12/2010-36, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41). Žalobce se mohl bránit za použití nástrojů proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, včetně žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 soudního řádu správního. Případnou nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení by pak mohl řešit cestou předvídanou v zákoně č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. soudního řádu správního každopádně správnou cestou prosazení těchto námitek není.
29. Soud poté souhlasí se žalovanou i v tom, že OAMP nemusel kvůli řízení o druhé žádosti přerušovat řízení o třetí žádosti. V jiné procesní konstelaci by to mohlo být namístě. V řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu podle zákona o pobytu cizinců to ale nutné nebylo. Opět by se tím narušil výše popisovaný legitimní cíl, aby se neřetězily pobytové žádosti, a aby je cizinci podávali jen „z platného pobytu“ a nikoliv „z fikce“. Jak soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu výše vysvětlil, posloupnost žádostí o pobytová oprávnění má svůj důležitý význam. A žalobce jednoduše nepodal třetí žádost v době, kdy jí mohl podat. Proto má žalovaná pravdu, že řízení o druhé žádosti nebylo pro OAMP předběžnou otázkou, pro kterou by bylo namístě řízení o třetí žádosti přerušit. OAMP neměl za daných okolností jinou procesní možnost, než řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavit.
30. Dané ustanovení se navíc opravdu časově váže na dobu podání žádosti [„jestliže cizinec (...) podal žádost (...) v době, kdy k tomu není oprávněn“]. Jde tedy o procesní situaci právě

v momentu podání žádosti. V jeho světle se (ne)oprávněnost žádosti posuzuje. V tomto případě tedy nemůže hrát roli následný procesní vývoj řízení o jiné žádosti. Ani námitka, že OAMP měl přerušit řízení o třetí žádosti, tedy není důvodná.

31. Pokud pak jde o námitku, že správní orgány neposoudily dopady rozhodnutí o třetí žádosti do soukromého a rodinného života, pak opravdu platí – jak znovu žalovaná správně tvrdí – , že OAMP nerozhodoval o třetí žádosti po věcné stránce. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu vyjasnila, že v takovém případě není povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost rozhodnutí vůči soukromému a rodinnému životu cizince (srov. aktuální rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Azs 39/2023-28, nebo ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41). V tomto právním názoru loni neviděl problém i Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2413/22, bod 9). Výjimku tvoří pouze posouzení přiměřenosti zásahu s ohledem na nejlepší zájem dítěte (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 268/2021 - 56, ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021 - 44, nebo ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 - 41). Žalobce však není nezletilým dítětem, ani to žádné dítě nepečuje. Ani tato námitka proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
33. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 soudního řádu správního).
34. Pro úplnost soud dodává, že již samostatně nerozhodoval o odkladném účinku, protože bezodkladně rozhodl ve věci samé

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce